

Jahodníček zachraňuje

Babička potřebovala jít na nákup. Zrovna ten den byl u babičky s Apolenkou i její bratříček Jeníček. Apolenka jej musela hlídat. Jenže malý Jeníček se stále jen ptal: a proč?

Apolenku to jeho věčné proč zlobilo. Sotva mu odpověděla, už se zase ptal na to samé. Rozhodla, že bude lepší, když půjdou za Smrkáčkem.

Posadili se pod starý smrk. Apolenka a Smrkáček si povídali. Jeníček chvíli poslouchal a pak, docela nepozorovaně, odcupital za smrk na louku. Roztáhl ruce a vzrostlá tráva i květiny jej šimraly na dlaních. Moc se mu to líbilo.

Pojednou neviděl Apolenku ani Smrkáčka. Dokonce ani starý smrk. Polekal se. Rozběhl se na jednu stranu a nic. Všude okolo jen samá tráva. Rozběhl se na druhou stranu a zase jen tráva a květiny.

„Jak se mám najít?“ ptá se ustrašeně sám sebe. Vtom mu usedl malý létající brouček na ruku. Jeníček se horlivě ptá:

„Ty mě najdeš babičce?“ Ale brouček jen zatřepetal krovkami a odletěl pryč.

Jeníček se tedy posadil do trávy a nevěděl, co si má počít. Docela jej od toho pobíhání sem a tam rozbolely nožky. Zvedl si ručkama jednu nožku a chce si ji pofoukat.

Vtom spatřil u trsu trávy malého kloučka. Ten se udiveně na Jeníčka dívá ale nic neříká. Mlčí. Jeníček si pomyslel, že asi neumí ještě mluvit. Vyskočil na nožky a začal poskakovat a mávat ručkama. Poskakoval sem a tam. Chtěl tím kloučkovi říct, že se ztratil. Ale ten se jen dívá a dívá. Jeníček chtěl ještě něco naznačit, ale tak se mu zamotaly nožky, že upadl.

Klouček k němu přiskočí a zatahá ho za nohavici:

„Co to tady vyvádíš? Proč skáčeš po jahodách? Podívej kolik je jich kolem tebe rozšlapaných. Proč je raději nesbíráš?“ dořekl, utočil z kostivalového listu kornoutek a hned do něj sbíral jahody.

„Chlapečku, nevíš, kde je moje babička?“ zeptal se náhle Jeníček.

„Nevím. A kdo to je?“ zeptal se naoplátku klouček.

„No, to je moje babička. Přece moje babička,“ říká udiveně Jeníček. Jak to, že ji chlapeček nezná, když on ji zná. Nerozumí tomu.

„A znáš Smrkáčka? Šel jsem s Apolenkou za ním. Chtěl jsem si s ním hrát. Jenže jsem se ztratil sám sobě, babičce a jim oběma taky. Ach jo!“ povzdechl si Jeníček.

„Smrkáčka? Tak toho znám. Má moc rád moje jahody. Občas mu pár přinesu ke starému smrku. Tam přece přebývá,“ radostně sděloval malý klouček Jahodníček.

„Jé, kdybys mě tam mohl zavést, tam bych se určitě našel. Tam to znám,“ žadonil Jeníček.

„Tak to ses vůbec neztratil, ty malý neposedo! Pojd', zavedu tě tam. Musíme si ale pospíšit. Za malou chvíli bude pavouček lučišník natahovat svoje síť. Bude lovit mušky. Mohli bychom v jeho sítích uvíznout.“

Jeníček se pavoučků bál. Začal křičet, jako by už byl v pavoučí síti. Jahodníček do něj strčil se slovy:

„Co nařkáš? Nic se ti ještě nestalo. Raději nasbírej pár jahod. Smrkáček bude mít radost.“

Vyšli směrem ke smrku a tu a tam sbírali jahody pro Smrkáčka. Ten měl opravdu radost. A než mu stačil Jahodníček vše o Jeníčkovi povědět, ten zatím únavou usnul.

Zavolali babičku. Ta vzala něžně Jeníčka do náruče a odnesla domů. Uložila ho do postýlky. Když se Jeníček probudil, nevěděl jestli je ještě ztracený, nebo se už našel, a nebo se mu všechno jenom zdálo.

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/pohadky_zdenky_cechove/tri_kvitecka_sedmikrasky/jahodnicek_zachranuje

Last update: **05.11.2014 12:48**

